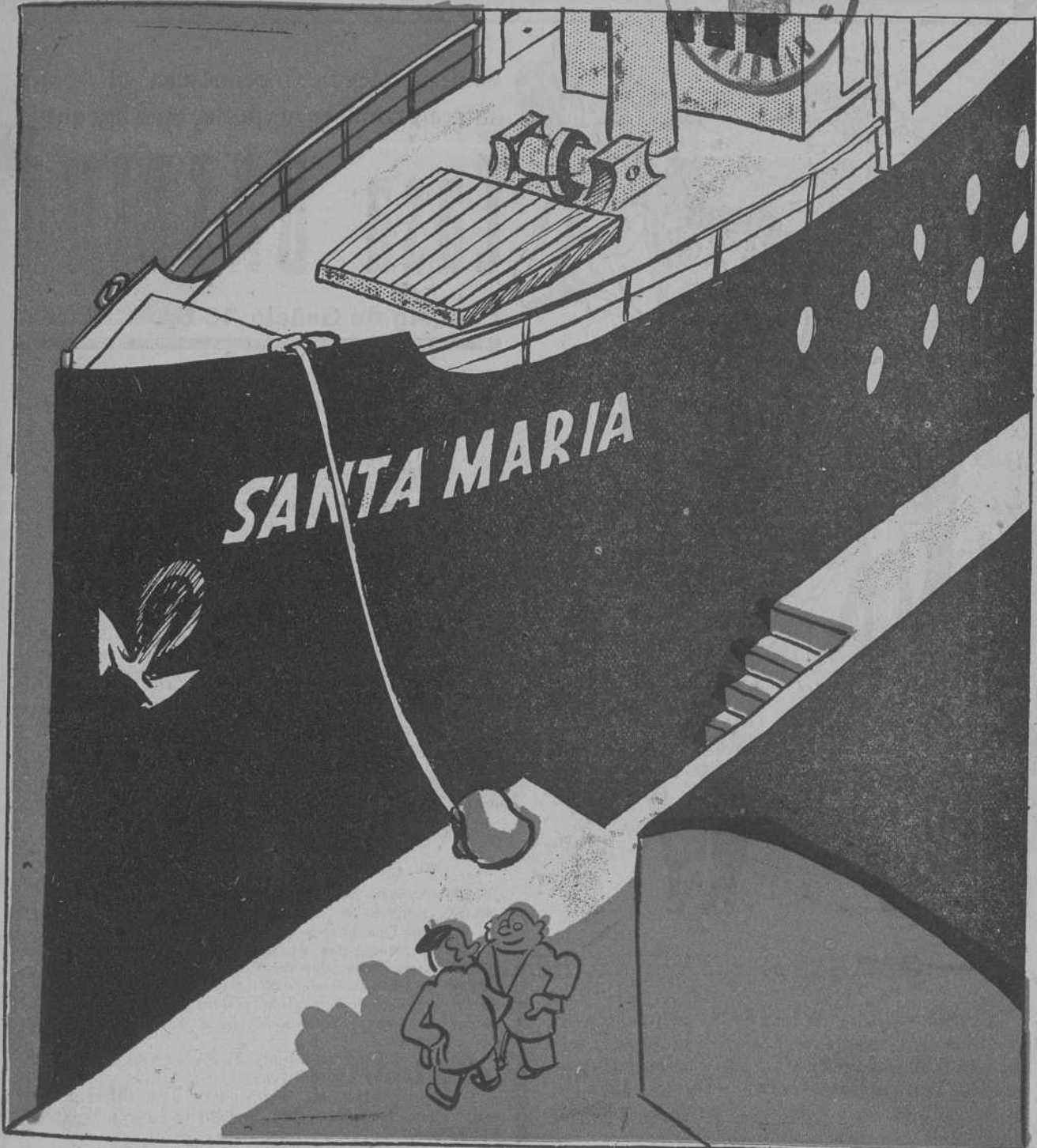

205/3

3 falties

29/3

L'ESQUELLA DE LA TORRETTA

—On va aquest vaixell?
—A la vaga.

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

Tapes Esquella 1935

Relligat i Tapes
Daurades
Pessefes 8'50

Ciudadà elegant i econòmic, el vostre
sastre i camiser no pot ésser altre que la

Casa BASTIDA

Passeig de Gràcia, 18-BARCELONA

Gran Basar de Sastreria i Camiseria Sistema Nordamericà

Allí trobareu el vostre vestit i la vostra camisa amb
totes les comoditats de preus. Ni liquidacions, ni re-
baixes de preus no poden res amb nosaltres. Sols els
55 anys d'experiència comercial permeten fer el que
fa la Casa Bastida.

En Sastreria tenim

100.000 vestits confeccionats paten des de 15 pessetes.
100.000 vestits confeccionats llaneta en gustos moderns,
tall anglès, a 40, 50, 60 i 75 ptes. els més supe-
riors.

100.000 pantalons confeccionats, des de 5 ptes. i classes
més superiors, a 8, 10 i 15 pessetes.

Amb un petit suplement us podem fer el vestit a la
mida, com també, si us precisa, tenim una secció que
ens permet lliurar-vos a la tarda el vestit encarregat el
matí.

En Camiseria tenim

100.000 camises de gran estil, a 4'95.

100.000 camises de diferents qualitats en zèfirs, pope-
lins i rayons, a 6, 8 i 10 ptes.

100.000 calçotets, des de 1'95 ptes.

100.000 samarretes, des de 0'95 cèntims.

100.000 pijames, des de 4'95 ptes.

En la camiseria a mida podem fer-vos estalviar un
50 per 100. Fem camises des de 8 pessetes, i de rayon
des de 12 ptes.

Encara que estem situats al Passeig de Gràcia, som
la casa més barata de Barcelona.

Obsequiem tots els compradors amb diferents pre-
sents i segells de la Caixa de Pensions per a la Vellesa
i d'Estalvi.

AVIS. — Els que de fora de Barcelona vulguin
servir-se de la nostra casa, poden escriure, i ad-
juntant 0'50 pessetes en segells, rebran figurins,
mostres i un sistema especial per a prendre's les
mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec
abans dels cinc dies.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARREPENTIDAS)
BARCELONA

FORA DE BARCELONA
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pessefes
ESTRANGER: trimestre 5 Pessefes

L'Estatut de Galícia

El poble gallec diumenge passat va referendar vigorosament el seu Estatut al liberador de tots els caciquismes, de totes les iniquitats. La data del 28 de juny tindrà per als gallecs la mateixa ressonància històrica que per a nosaltres ha tingut la de la votació del nostre Estatut. Representa l'obertura dels camins que menen a la llibertat i nosaltres, en la nostra posició de catalans, podem vibrar a l'uníson amb els gallecs perquè ja hem viscut les hores que ells viuen ara i perquè n'hem adquirit una experiència altament alligadora.

Tota la nostra simpatia, tota la nostra comprensió, són plenament justificades. Com a ciutadans de Catalunya estem en un terreny superior al dels altres pobles de la península respecte l'Estatut de Galícia. El nostre liberalisme ens fa comprendre les ànsies de llibertat i d'emancipació, cosa que mai no sentiran els pobles, també ibèrics, que són reducte de caciquisme i d'oppressions. Són molt més prop de nosaltres i de Galícia, Bascònia, València, Aragó, per exemple, que no les terres de Salamanca i Guadalajara.

El gest de Galícia trenca d'un cop la cadena d'esclavitut forjada durant cinc segles seguits, cadena que no va poder rompre en dues revoltes populars, que van ultrapassar l'heroisme. Galícia s'ha situat en el mateix nivell moral que els pobles intel·ligents i el seu Estatut, suprem crit de llibertat, n'és la més eloqüent concreció. El poble gallec, actuant amb el civisme pregon que caracteritza la massa quan es mou obeient els impulsos de la fe, ha expressat amb grandesa la seva voluntat. I això és el que mai no podran comprendre els reaccionaris. L'entusiasme de Galícia, el seu voler de banderes blanques i blaves, és el que mai no acabarà d'entendre, posem per cas, Royo Villanova.

No és una qüestió de més o de menys intel·ligència, de tenir el cap més o menys clar. Es cosa purament de principis. El liberal autèntic, ni a títol de l'Espanya una e indivisible advocarà per l'opressió de la massa.

Galícia entra a la categoria dels pobles que disposen ells mateixos dels seus destins i de la seva voluntat. Ha quedat ben determinat, el que diem, amb aquest

diumenge d'estiu a Galícia. Ni en el cas —gens probable— que les Corts de la República tallessin l'arrencada d'aquest poble obstruint-li el seu Estatut, Galícia no deixaria d'ésser creditora dels seus títols de poble lliure. Ho és, ja, pel seu gest i pel seu anhel, i per la manera gloriosa com l'ha sabut expressar.

Tot el menyspreu dels gallecs és, en aquest moment, per als feixistes, monàrquics i radicals —sortosament poquíssims— que s'han abstingut de votar o que ho han fet escrivint un «Viva España» tèrbol a la candidatura que només havia de dir, amb la major eloqüència, amb una imponderable sobritat, «sí».

Però haurà servit per a demostrar una vegada més quants i quins són els enemics. Quedarà de relleu, ben palés, on rauen els deslleials. Les eleccions de diumenge a Galícia són una victòria més del Front Popular.

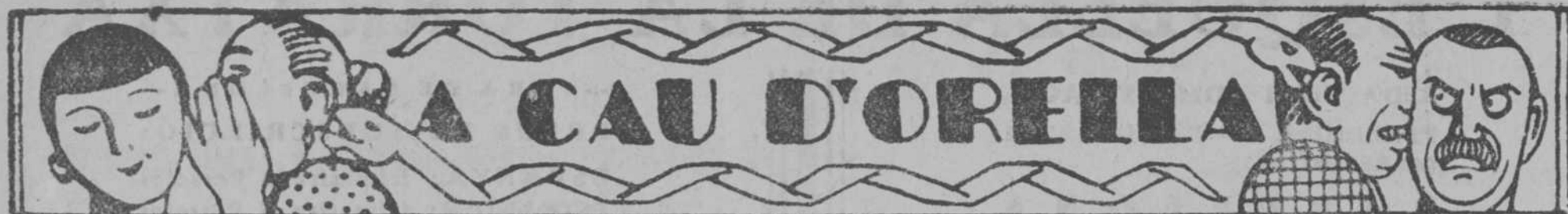
A pesar de totes les obstruccions, de totes les maniobres, de totes les elucubracions dubtoses, la República Democràtica va endavant. Tots els qui la vàrem portar el Catorze d'Abril, ens anem retrobant, i retrobem alhora el règim que implatàvem gloriosament.

La lliçó que Galícia ha donat aquest 28 de juny la repetiran, d'ací a poc temps, segurament, Bascònia, València i Aragó, ara com ara. Després, potser, els aires de llibertat ja s'hauran infiltrat a les altres terres que avui són encara preses per la reacció. Espanya haurà fet un gran pas endavant i haurà guanyat aquest retard de quaranta anys que porta respecte Europa.

A nosaltres, catalans de cor, ens omplirà d'orgull l'haver estat els iniciadors del recobriment de la dignitat col·lectiva.

Aquest número ha estat visat per la censura

La sessió dels pressupostos

En la sessió del dia 30 de juny al Parlament de Catalunya hi havia el compromís moral de deixar aprovats els Pressupostos. Calia començar el juliol amb els pressupostos nous i la discussió s'allargava. La sessió nocturna avançava i, ben prop de les dotze, encara no era albirador el final.

Què fer? Començaria el mes encara discutint?

Es va adoptar una solució gairabé heroica: el rellotge del Parlament fou deturat a les 12 menys cinc minuts.

Aprovats els pressupostos, el rellotge reprengué la marxa.

S'havien enllestit, oficialment, dintre el mes de juny!

El duel Prieto-Largo Caballero

Podem dir que amb l'elecció per als càrrecs vacants dintre el Comité Executiu del Partit Socialista ha quedat llest el duel Prieto-Largo Caballero.

La victòria—una llarga victòria—és del grup qualificat per Largo Caballero de «centrista».

Nosaltres ens n'alegrem. Espe-

rem molt més d'Indalecio Prieto que no de Largo Caballero.

No em cregut mai en els revolucionaris que tenen per norma sublevar-se des de sota el llit.

El toro «Civilón»

Ha resultat mansoi com un anyell. Quan «Civilón» menjava l'alfals de mans del majoral, a la vista del públic, devia pensar:

—Quins papers fa fer, la gana!

La pau l'ha feta a l'hora de la corrida. No corrent.

No sabem per què però «Civilón» ens recorda certs pseudo-polítics, d'aquells que grinyolen desesperadament i, a les Corts, s'enfonsen al seu escó de diputats per tal de passar despercebuts.

L'assassinat dels germans Badia

Remarquem, amb pena, la confessió del senyor Márquez Caballero, nou jutge encarregat de la tramitació del sumari per la mort dels germans Badia. El jutge ha dit rondonament que tot està igual que el primer dia.

El cas Pruna

Després de la solemne esbombada de la procedència del tema (el tema, només?) de la pintura de Pere Pruna titulada «El Vi de Kios», guanyadora del Premi Nonell d'enguany, s'ha armat un revol formidable. Tot el món artístic barceloní ha dringat amb el so més apassionat.

Els comentaris han estat per tots els gustos. Com en aquella cèlebre *corrida* de toros les opinions han estat diverses. Si aquella vegada uns es ficaven amb el pare del torero i els altres, en canvi, amb la mare, en el cas que ens ocupa s'ha parlat molt malament i molt bé del quadre i de la fotografia que va publicar la revista pornogràfica «Sex-Appeal».

Tothom ha coincidit, però, en apreciar la petulància que representa el títol que Pruna ha donat a la seva (seva?) tela. Uns pintors en parlaven l'altre dia:

—No és una pedanteria —deia un— amb aquest títol Pere Pruna ha fet una mena de confessió.

—Confessió?

—Sí: «El Vi de Kios» en aquest cas vol dir: «Lo vi de aquí, yo».

—En dir-ho, el pintor assenyalava la revista francesa.

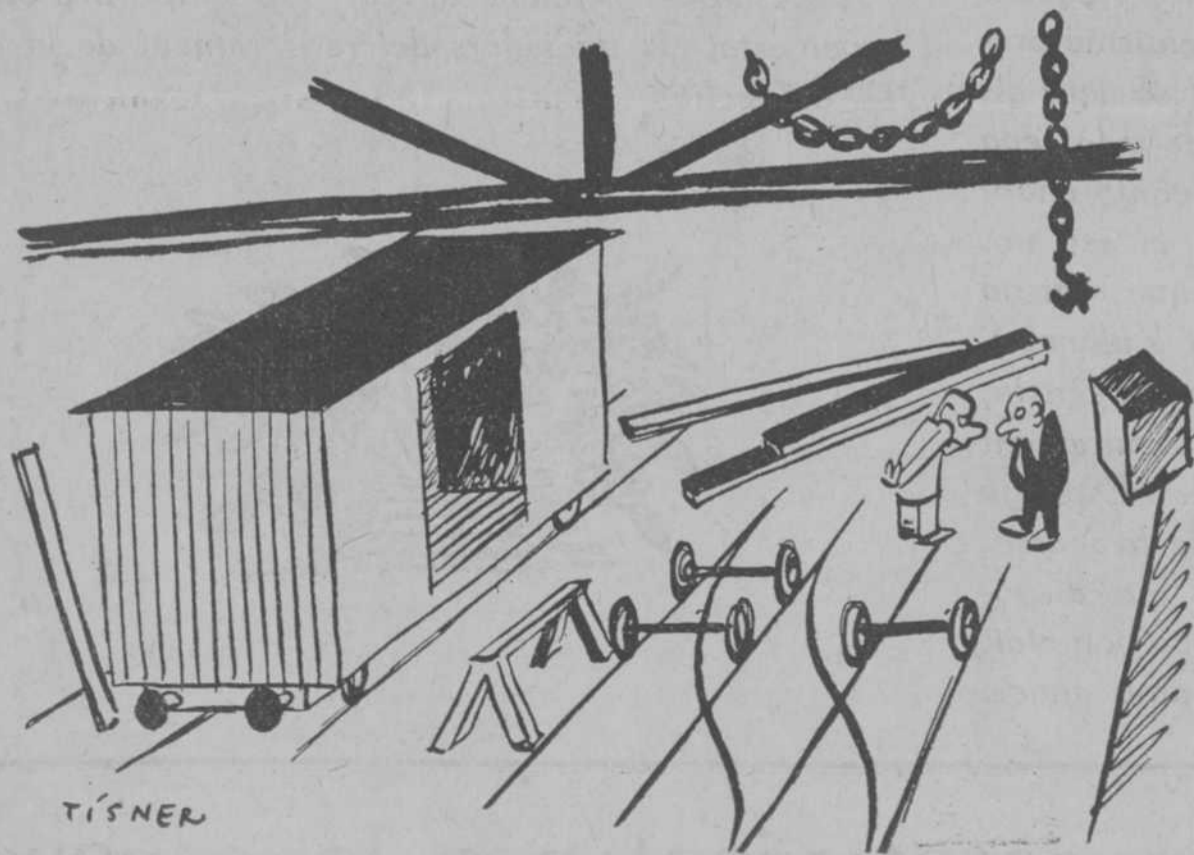
Comentaris

El Brunet ha matat en Pruna

L'ha matat artísticament. Ha estat un «assassinat per imprudència» ja que el Brunet en el seu article de «La Veu» el volia defensar.

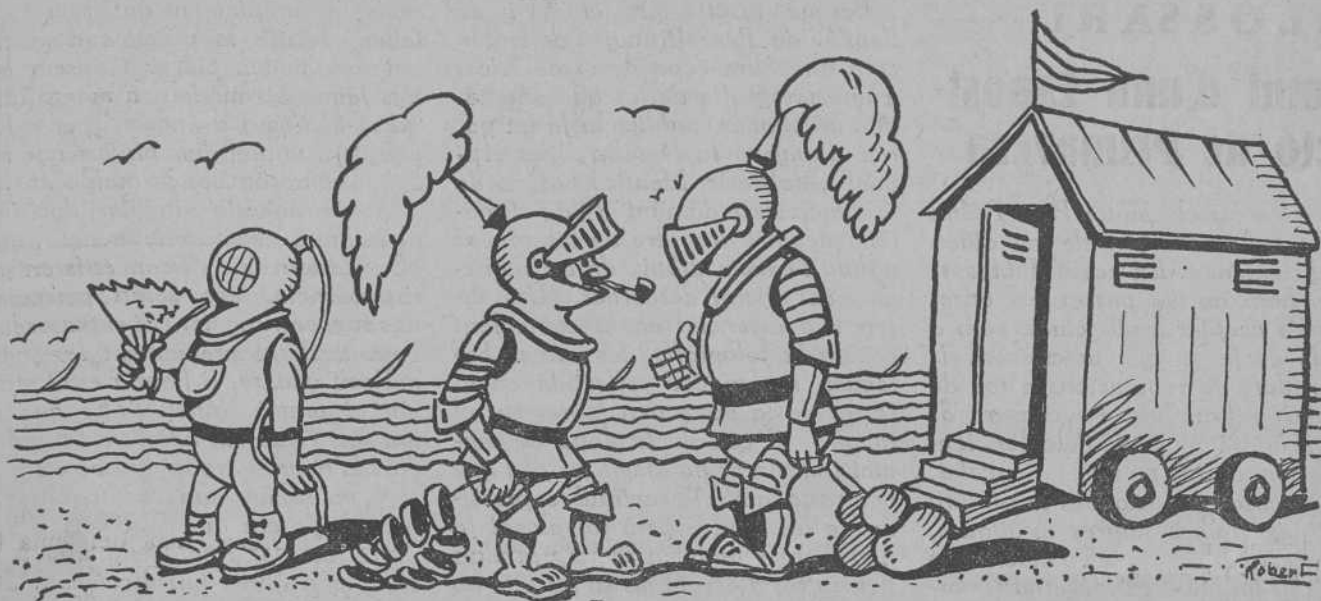
I és que aquest bon ex-seminarista estripa tot allò que vol arreglar amb la seva ploma.

Comença la defensa del pintor dient que Rafael també plagiava el seu mestre El Perugino.

TÍSNER

—Faràs vaga?
—No: vagons.

EL QUE VOLDRIEN LES DRETES.

—Jo crec que aquests vestits de bany els agradarien molt.

D'aquesta manera ens assabentem que el mestre del pintor Pruna és el «Sex-Appeal».

Després afegeix que en Pruna no és un pintor pornogràfic i la prova, segons Brunet, és que l'artista «està acabant una gran Mare de Déu dels Dolors que ha regalat a la parròquia de Santa Anna en record de la seva primera comunió».

Detall ple de tendresa.

I així mateix diu que l'obra que Pruna més s'estima de les seves obres és un Sant Crist que figurava a la col·lecció Plandiura.

Pobre pintor! Fins ara podia molt bé resistir els atacs referint-se a la migrada solidesa de la seva pintura; podia suportar que el seu dibuix fos migrat; podia suportar la influència d'en Picasso; podia resistir la ironia dels malèvols que feien ressaltar el contrast entre la seva figura física, grassa i vulgar, amb la delicadesa del seu art; podia resistir que «El Diluvio» li digués «el Pruna» i que aquest mateix diari reconegués que aquest «affaire» pertany al jutjat.

Tot això ho ha pogut suportar amb certa gallardia, però, que el Brunet el «descobreixi» com a pintor religiós ja és massa.

En Brunet ha donat el cop final a la vacillant obesitat d'aquest pintor.

R. I. P., què diria l'ex-seminarista.

El negoci és el negoci

Els diaris «independents» de Barcelona han dedicat a la intervenció parlamentària de la Passionària unes poques ratlles.

Malgrat ésser una de les més transcendents intervencions des de l'adveniment de la República.

«La independència» obliga a moltes coses.

Comptat i debatut, un.

Diu «Renovación» que els advocats espanyols han ofert un dinar a Lerroux.

Els advocats espanyols tenen motius de sobres per a considerar-se ofesos.

Cal dir que Jesús Ullé va assistir a l'acte, i que comptat i debatut és advocat. Total un...

Oportunisme

Davant el Tribunal quedava palesat que la bomba col·locada al domicili d'Eduard Ortega i Gasset, ho fou per «Renovación Española».

En aquells moments, al Parlament, Calvo Sotelo es declarava feixista.

Impunisme històric

Guerra del Río, ha dit al Parlament de la República: En aquesta qüestió (la de l'estraperlo) cal fer justícia.

A l'endemà «Renovación» publicava:

«A Espanya els lladres tenen por a la policia. A la justícia, no li'n tenen.»

Auto-retrat

Havem vist que Manuel Brunet parlava de «els periodistes sense consciència».

No havem volgut llegir més.

Les autobiografies ens molesten.

Encara hi ha classes

Ara Ventosa i Calvell ens ha sortit defensor dels prestigi dels diputats.

Quan els diputats eren emprisonats i difamats i turmentats, el senyor Ventosa no va dir res.

Es que, segons ell, eren de tercera.

Classicisme lligaire

A certa funció religiosa celebrada a la Catedral assistiren els consellers municipals de la Lliga.

—Qui és aquell tan negre? —preguntà una senyora.

—Es en Blanc, — li respongueren.

—De quins és?

—De la Lliga.

—Vaja. Com sempre. Volen fer-nos veure el negre, blanc.

GLOSSARI

Somni d'una Exposició de Primavera

Jo no sé si el pintor Pere Pruna és tan bo com diuen els qui diuen que hi entenen. En casos dubtosos, si un hom no vol passar per enze, val més acceptar a ulls clucs, com a article de fe, el que proclamen els repartidors de reputacions a toc de bombo o brandant l'encenser. Si l'arbitrària conjugació de colors tendres, com vestits de noies d'envelat, és una cosa excepcional i la pintura o dibuix d'unes figures estàtiques, inexpressives, allò que en diuen "faves", és un mèrit extraordinari, nosaltres no tenim cap inconvenient a acatar la genialitat de Pere Pruna. El que poguéssim opinar en contra, ens ho reservem.

De tota manera, ens serà permès de fer uns comentaris pel nostre compte sobre una anècdota que ha commogut de diversa manera els qui es preocupen de coses d'art, per bé que vulguin escamotejar o desviar l'afar dels més compromesos en el joc d'inflar bombes de paper.

Pere Pruna presenta a l'Exposició de Primavera una pintura que molts, després d'admirar-la bo i posant els ulls en blanc i fent amb les mans dibuixos en l'espai, qualificaven de meravellosa i atrevida. Efectivament; es tractava d'una obra atrevida pel seu origen i meravellosa per les seves derivacions i per l'atmosfera que ha creat. La consagració del "Vi de Kios" era un fet. Brandaren les campanes grosses i els esquellerincs més diminuts; sonaren les trompetes de la Fama i les trompetes de fira. Després atorgació solemne del "Premi Nonell 1936", concedit per unanimitat, promeses d'encàrrecs, felicitacions a dojo, etc., etc., Adhuc els incompetents i els no iniciats, com nosaltres, ho vam celebrar. Sortosament, semblava clos el període negre de privacions del qual fou víctima aquell gran pintor Francesc Gimeno, que morí vell i pobre, alternant la feina d'artista amb la de campir parets. Què no hauria donat, ell, per a tenir un model al seu gust! Això sí; no li hauria passat mai per la imaginació pintar «quadres de museu», inspirant-se, fins a les darreres conseqüències, en els gravats d'una revista il·lustrada.

Perquè resulta que el "Vi de Kios", de Pere Pruna, s'assembla com una altra copa de vi de Kios, a una fotografia de les que anomenen artístiques, publicada fa un parell d'anys a la Revista "Sex-Appel", de París. Idèntica posició de la dona estesa damunt el llit; el mateix plegat i desordre de les robes; àdhuc l'exacte dibuix de les mànigues del pijama descordat... Una diferència essencial en la coincidència: a la fotografia, les cames batuguen i hom veu reflectida en el rostre de la dona una febre. En el quadre, el cap de la dona és canviat i el pintor ha afegit un peu que contrasta amb l'exactitud expressiva de les mans; però tot plegat fa pensar més amb un mareig produït per un tip d'orxata de xufles que no pas amb l'embriaguesa del vi de Kios.

El descobriment de la troballa o de la coincidència, ha ocasionat l'aldarull que és del cas. El més sensible i revoltant és la tàctica empresa pels defensors o dissimuladors de la vergonya del "Vi de Kios". Segons uns, el fet no té cap importància; diuen, és el resultat pictòric, com si en un quadre no valguessin res, ultra els colors, la composició, la distribució de volums i el dibuix. El que un pintor empri per a fer un quadre, una fotografia retallada d'un periòdic qual-

sevol, és simplement un "secret de taller". Amb la pràctica d'aquest sistema, poden plegar i buscar altres feines els models, a menys que no es dediquin a "posar" per a fotògrafs a utilitat dels pintors que no volen compromisos ni maldecaps.

Sobre aquesta singular doctrina de la lliure "elecció de model", que no voldríem que es convertís en jurisprudència, ens seran permesos uns suggeriments. ¿Si el pintor hagués declarat prèviament les fonts del seu quadre, li hauria estat atorgat el premi Nonell? ¿Es que ni tan sols l'haurien admès a l'Exposició? L'haurien trobat tan bó els qui, ara, no saben com desdir-se'n? A més, suposem que l'autor o editor de la fotografia volgués portar l'assumpte a altres jurisdiccions... Seria gens agosarat endevinar la sentència?

Malgrat tot, nosaltres que som càndids i benèvols de mena, volem creure que es tracta d'una facècia de Pere Pruna. Ens horroritzaria pensar que bo i fullejant revistes galants o d'altre índole, ens sortís una collita de "prunes" que fes baixar els preus de la fruita de Califòrnia. No; nosaltres encara creiem que Pere Pruna ens ha fet víctima d'una delitosa jugada. Al capdavall, per a pintar una dona agegada al llit, no calia aferrar-se a la primera fotografia incitant que

—Es bonic, oi?
—Sí, té molt SEX-APPEAL...

vingui a mà. De dones en dita posició, en van plenes les pintures i els lliats i, en tot cas, els moralistes haurien d'agrair a Pere Pruna que hagués resistit la temptació d'operar davant o damunt d'un model de carn i ossos.

El més desagradable del cas, com hem insinuat més amunt, és la contraofensiva a què s'han llançat els "prunistes" o "prunífers". Hom parla de mesquineses, de batxes maniobres, de covardies, atribuint-

les, es clar!, als denunciadors i escampadors de la facècia. Es demana el nom de l'inoportú que ha esqueixat la grua, com si el descobriment de la "coincidència" no ens donés prou elements de judici.

Però hi ha encara més. Si algú no admet la legitimitat d'aquest "Vi de Kios", se li diu que ataca l'obra cultural de la Generalitat i se'l motreja d'antipatriota. Ep! Fins ací hem arribat, però ni un pas més. Sóm molts els qui no ens avindrem

mai a confondre el bandarrisme amb el patriotisme. El veritable patriotisme consisteix que cadascú doni a la pàtria el millor del seu esforç i de la seva intel·ligència i que aquests fruits siguin estimulats i recompensats. El que no sigui això, és bandarrisme pur, baldament el cobreixin amb el drap sagrat de les quatre barres.

PANICAL.

Esports

CRONQUETA ESPORTIVA

Després dels darrers partits a les Corts. - Noves adquisicions del Barcelona

Ha passat la «final» i el Barcelona ha fet prou d'arribar a finalista quan ningú no s'ho esperava. A la davantera mancava empenta per aconseguir un campionat d'Espanya i els fets han vingut a demostrar ben clar que cal cercar quelcom que arrangi els defectes que té l'equip barcelonista.

La directiva sabia això per l'entrenador i se n'havien convençut tots els directius que han anat amb l'equip fora de Barcelona i que l'han vist jugar als camps forasters. No mancava solament davantera sinó que també calia cercar un porter de categoria, més segur que un Nogués i de més ferma constitució física que un Iborra.

Han començat les gestions barcelonistes per l'adquisició de jugadors i han vingut Garcia, el mig-centre del Ràcing, de Santander, i Urquiaga, el formidable porter del Betis sevillà. El mig-centre també calia cercar-lo de resistència física i de bons coneixements de futbol i Garcia reuneix aquestes condicions.

Feta la prova dels nous elements s'ha vist l'encert d'abdues adquisicions. El Barcelona comptarà per la propera temporada amb un mig-centre que ocuparà el lloc vacant de Bèrkessy amb condicions per a reeixir i sense els trenta anys de l'hon-

garès; la porta estarà ben defensada amb un home com Urquiaga, que agafa les pilotes amb seguretat perquè té unes mans amples i segures com les d'un Platko i és àgil com un Nogués per a llençar-se a cercar-les.

Ara manca arranjar la davantera. Amb Fernàndez, Escolà i Raich, s'ha perdut la Copa d'Espanya. Fernàndez, jugador de filigrana, que només juga quan vol, però que li manca la força de voluntat d'un jugador que jugui amb esperit de ju-

gador i amor propi esportiu, no trobarà col·laboració amb un Escolà que no ha nascut per anar a cercar les pilotes i entrar als defenses a l'estil d'un Tena, tal com hauria d'ésser un davanter-centre a mida del joc de Fernàndez. Raich, ple de voluntat, però molt curt de vista, no és tampoc l'home que podia cobrir a satisfacció el lloc d'interior.

El Barcelona ha posat els ulls en Làngara de l'Oviedo i en Larrinaga del Ràcing, de Santander. Làngara és l'home de corpulència física i entrada segura, de xut resolt i joc optimista i Larrinaga el jugador incansable que porta una davantera i que el mateix juga de davanter que fa d'altre mig-ala jugant d'interior. Larrinaga és resolt en el xut a porta i xuta amb una força terrible; no més necessita un pam de terreny per a llançar al marc enemic la pilota, sigui la que sigui la posició. Es, encara, l'home que fa joc ras i que sap imposar-lo i que s'emporta els jugadors de la davantera obligant una rapidesa de joc que és l'èxit per damunt de totes les tàctiques massa sàvies.

Làngara està quasi a les fileres del Barcelona. S'ha parlat tant que aniria a les Corts, que els socis del club d'Oviedo han posat el crit al cel i volien «fer saltar» la junta directiva.

S'ha celebrat junta general a Oviedo i a Barcelona estaven els directius del club blau-granat pendents del que passaria a la junta general. Però aquella junta que estava d'acord amb el Barcelona, ha cedit el lloc a altres senyors i sem-

La figura que mancava a la "Falla" de Montjuïc.

ASPECTE QUE PRENDRA EL CONGRÉS DURANT LES SESSIONS D'ESTIU.

bla que s'ha complicat un xic la cosa. Làngara demana a l'Oviedo per signar nou contracte, una quantitat igual a la que el Barcelona li donaria si hi fos traspassat i a Oviedo no hi ha directius de pessetes que ajudin el club. La cosa està només en el fet que sortís un directiu que convencés Làngara amb pessetes i que aquest signés per a l'Oviedo; però confiem que el Barcelona aconseguirà la fitxa del notable jugador.

Larrinaga és difícil d'agafar, però creiem que també aconseguirà el Barcelona que el Ràncing el cedeixi.

Té ja vint-i-sis anys, però és home sense greix, que es cura molt i que vol durar. És jugador per fer quatre temporades al Barcelona.

Si aconseguissin aquestes signatures, el problema de l'equip blaugranat estaria resolt. La davantera amb homes com Vantolrà, Fernández, Làngara, Larrinaga i Mulloch, seria una línia rapidíssima, segura i temible.

Vantolrà hauria de jugar per força i no passaria com ara que sols juga quan el rival és fàcil de vèncer. Hauria de jugar... però el Barcelona faria bé de tenir ben entrenat en Torredelot o de cercar-li un substitut per a alternar-lo quan els partits ho exigissin. Cal no oblidar que al camp de l'Ossassuna, en la Copa d'Espanya, l'haver substituït Vantolrà per Torredelot, féu que el Barcelona marqués dos gols, tots

dos fets per Torredelot quan els davanters no anaven a la pilota.

Cal que tots, fins l'entrenador, posin seny en el que cal fer. Raich és aprofitable de mig alà. Entrenant-lo de mig, el Barcelona tindria un gran element, més segur i més jugador que Balmanya. També té un gran defensa i aquest és Aubach. Ben entrenat arribaria a ésser millor que Areso, però cal donar-li oportunitat de jugar.

També Escolà seria un gran interior. Si Fernández no compleix, quan torni d'Amèrica, Escolà jugant d'interior dreta no aniria malament.

Seny és el que cal, i potser Catalunya tornarà a tenir el gran equip que l'afecció incondicional reclama.

AQUELL

Sagetes

Cal fer honor a Marian Canyardo. Ací, a L'ESQUELLA l'hem combatut quan no ha volgut donar fe de mèrits corrent tal com ha de córrer un home de les seves extraordinàries possibilitats. Ara Canyardo s'ha retrobat ell mateix i l'hem vist triomfar a la volta a Catalunya i també al campionat de fons en Carretera celebrat a Mallorca darrerament.

Esperem que Canyardo, amb l'afany de rehabilitar-se plenament,

si acudeix a la Volta a França, es sabrà refer de passats errors. Sabem que és difícil imposar-se i vèncer en proves internacionals com la Francesa, on corren primeres figures mundials del pedal, però Canyardo, en bona forma física, és home per fer un excel·lent paper a la volta francesa.

El seu prestigi i el del futbolisme nacional, ho reclamen.

Una cosa estranya que sorprendrà molts nedadors. L'Enriqueta Soriano que és tan excellent nedadora, no pot anar amb barca perquè es mareja.

No en volíem saber d'altre.

A l'aigua, s'hi troba com el peix però a la barca no s'hi acaba de trobar bé.

**

I ara que encara que no ho sembli parlem de natació haurem de dir que l'equip d'Espanya continua essent tan fluix com sempre quan surt a l'estranger.

A França ens han passat per la pedra i fins en waterpolo hem fet un paperet difícil.

S'ha de dir, però, fent honor a la veritat, que vam marcar un gol i ens fou anul·lat, i que el públic que veia al partit protestava de les incorreccions dels waterpolistes francesos.

Aquest consol és el que ens resta per a no desesperar-nos.

Abans.

LA DONA VA A LA PLAÇA

Ara.

croniqueta de la setmana

—Com ha canviat l'Eden, eh?

—Si, noi. Abans, music-hall. Ara cinema.

—No home. Si em refereixo al ministre anglès...

(Nota: La direcció s'inhibeix de les conseqüències internacionals que puguin derivar-se d'aquesta imprudència del redactor.)

**

Diu el seràfic «Correo Catalán»: Preguem, treballem i confièm. La victòria és nostra.

Amb l'ajut dels pistolers, naturalment.

**

Es un fet la desbandada radical. Molts casinets de barri, pleguen o fan economies.

Malgrat tot, «ara més que mai». Oi, Santamaria?

**

La gent de la Lliga va fent equilibris.

Allò de la puça i la Ramoneta es veu que figura en el seu programa bàsic.

A Madrid diuen que en Ventosa és l'home de la corda fluixa.

Així ens ho assegura en Tries de Bés.

**

Calvo Sotelo, al Parlament, ha convertit en arma de discussió la calúmia i l'infundit.

Ara en Gil Robles l'ha imitat. La gent d'ordre!

**

El senyor Cambó figura com a membre destacat del Congrés Catòlic d'Educació. Ens agradaria saber a quina església va a oir missa el diumenges, el senyor Cambó.

**

¿Quina mena d'activitats desplega aquests dies la llopada monàrquica barcelonina?

A què es deu que sovint coincideixin, en certa casa del carrer Consell de Cent els «personajillos» del Borbó?

No convindria d'esbrinar-ho?

**

Sabre, Martínez Anido, Dictadura.

Fomento del Trabajo Nacional. Somatén urbà.

Dissolució de les entitats obreres. El somni «bien» d'aquests dies.

**

Durant el bienni vergonyós Gil Robles-Lerroux, els Sindicats Lliures actuaven més pinxos que mai. Ara no es belluguen.

Por? I ara! Prudència.

**

El diputat Tallada, de la Lliga, no va al Parlament de Catalunya des del 16 de Febrer.

El diputat Miracle, tampoc.

Per pura curiositat ens agradaria saber si signen, a fi de mes, la nòmina.

**

«La Veu» oblidant el seu acreditat historial, qualifica de «tupinaires» els homes de l'Esquerra.

I si parléssim del senyor Rovira Roure?

**

Copiem de «El Correo Catalán».

VACANCES PARLAMENTARIES EL 15 DE JULIOL.

—Se les han ben guanyades. Han resistit els Calvo Sotelos i els Gil Robles-Quñones.

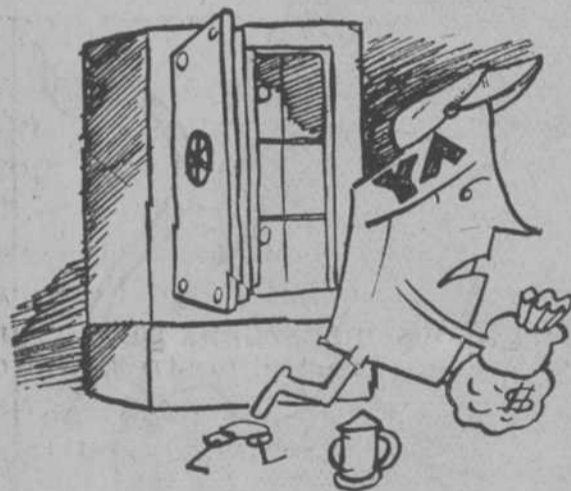
L'EMILIANO.—Vatua, una vinya que em fuig.

«Mentre els obrers perceben un 15 per 100 de augments en el jornal, l'objecte fabricat augmenta en un 41,5 per 100 en el preu».

La classe patronal deurà quedar molt satisfeta.

**

Ha estat denunciat un frau que ha fet amb el paper el diari cedista «Ya».

Això de «Ya» no resulta apropiat. Li escauria més «Encara».

**

A Bilbao, una noia ha estat peyorada per lluir una bandereta monàrquica.

Fer el ximple també té els seus inconvenients.

**

A Madrid ha nascut una criatura amb sis dits a cada mà.

Tot just ara que el partit radical ja no existeix.

**

Ha dit «Renovación»:

«Don Luís Companys es de los nuestros».

No és un delictes insultar al President de la Generalitat?

**

S'ha presentat una denúncia greu al Suprem contra Calvo Sotelo i Cruz Conde.

No sempre han d'ésser els radicals!

**

El pintor Pruna ha ficat el peus a la galleda.

Acusat de plagiar i comprovat el plagi, és a dir, resultant evidentment plagiar, s'ha defensat dient que els seus acusadors atacaven «l'alta obra de la Generalitat».

Visca Ferran VII!

**

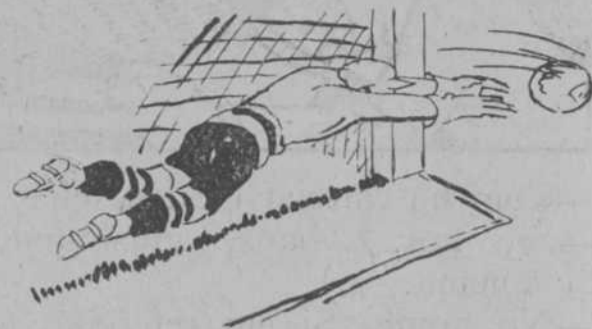
El futbolista Zamora, es va negar, quant la final de Mestalla, a victorejar la República.

A molts els ha indignat aquesta «pose».

No hi ha per tant.

S'ha de tenir en compte la mentalitat d'aquest individu i també

que, ja vell i fracassat com a esportiu en actiu, pensa que no deu posar en perill els pistrincs que li dona «Ya» pels seus escrits (?).

Pistrincs que hauria perdut si arriba a cridar «visca la República»!

La misèria justifica i atenua tota mena de ximpleres.

**

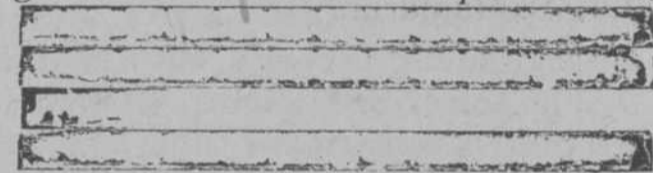
En Benavente (uix!) ha fet una mena de declaracions, vanant-se d'ésser burgès.

En Benavente és monàrquic i de dretes.

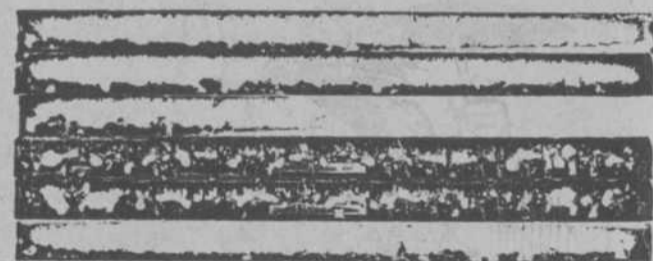
Naturalment.

**

A Pérez Farràs, se li ha concedit el retir a les 24 hores d'haver reingressat a l'exèrcit. Pel que es veu,

**

Radio Esquella E. A. & A. D. 34 L'EMISSIÓ D'AVUI

A les 8 del matí. — Obertura de l'Estació. Sortida del primer tren (carregat d'anuncis, és clar!).

A les 8'03. — Hora oficial. Vuit campanades horàries, totes seguides.

A les 8'15. — Retransmissió de la primera campanada de les 9.

A les 8'45. — Canvis de monedes, canvis de temps, «canvi» qui pugui.

A les 9. — Retransmissió d'un reportatge fet al Port, amb motiu de la col·locació de la primera xemeia a la nova línia de golondrines.

A les 10. — «La presa de l'Àpèl», conferència humorística del senyor Pere Pruna.

A les 10'30. — Ballables.

A les 10'45. — Tocables.

A les 11. — Palpables.

A les 11'05. — Receptes culinàries. «El plat del dia», per Joan Alavedra.

A les 11'32. — Res.

A les 11'33. — Res.

A les 11'34. — Res postes i preguntes.

A les 11'45. — Anuncis comentats.

A les 12'07. — Anuncis sense comentar ni res.

A les 12. — Emissió de sobretaula. (Cal posar l'aparell damunt la taula del menjador.)

A les 13. — Discos. El locutor llençarà el disc.

A les 13'09. — Concert dedicat als catalans absents de la Barceloneta.

A les 15. — Res.

Des de les 15'30 a les 24. — Anuncis.

A les 24'01. — Himne de Riegos y Fuerza del Ebro (pagat per l'empresa).

D'una setmana a l'altre

SERENITAT

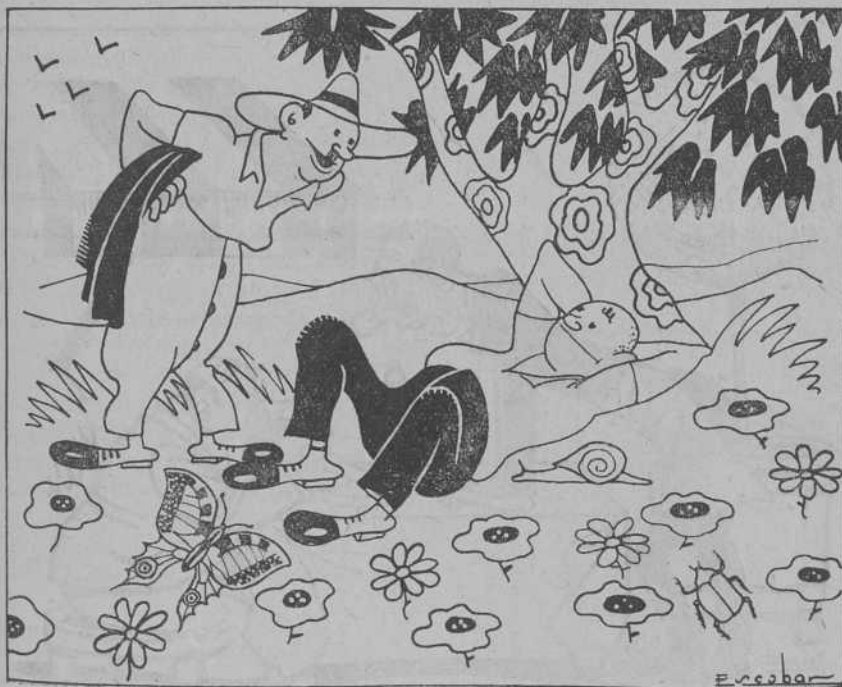
Quan escrivim aquestes ratlles, venim de donar un tomb per la ciutat, la qual, en apedaçar-se el conflicte de la dependència mercantil, ha recobrat l'aspecte que mai no havia d'haver perdut. La gent badava pels aparadors i adquiria els articles que sols d'estranguis i amb l'ai! al cor li servien aquests darrers dies els amos i llurs familiars. Tothom respirava satisfet tal com si ens haguéssim escapat d'un malson.

I bé, ja n'ha passada una altra! Malgrat els conflictes, malgrat els petards —nou flagell que els nostres obrers han de foragitar perquè és ridícul— malgrat els emboscats que hi ha darrera d'aquestes convulsions, Barcelona, Catalunya, faran la seva via. Perquè la nostra ciutat, la nostra terra, són quelcom més que una col·lectivitat de més o menys importància, que es pugui estemordir amb una vaga, uns trets, trencadissa de v'dres i lluites. Barcelona, Catalunya, estan per sobre de totes aquestes coses. Si tots posseïssim els ulls en el nom de la terra que ens ha vist néixer —n'estem segurs—, no es produirien aquests conflictes tan sovint. Però som sin-

IX CONGRÉS DE METGES BIÒLEGS DE LLENGUA CATALANA.

—Tot ha estat flors i Biòlegs.

—La setmana entrant anem a la vaga.
—I ara, què fas?
—M'entreno.

gularment particularistes, mirem les coses dels del nostre punt i no ens preocupa gens el bon nom del nostre poble. ; Què hi fa, que des de fora de casa ens ataquin cada vegada més; què hi fa que l'enemic es fregui les mans amb gust; què hi fa que ensorrem el nostre comerç, la nostra indústria, el nostre turisme, si nosaltres tenim la pretenció d'anar millor?

Serenitat, ciutadans! Serenitat, catalans tots! No siguem nosaltres qui hem d'aïavorir els qui es donen vergonya de donar la cara. Siguem obreristes, vulguem per nosaltres totes aquelles millores i jornals que mereixem com a homes i no com a esclaus, però compte amb els passos que donem. A cada cantonada tenim un abisme on caurem irremediablement si ens deixem portar pels qui ni senten un bri de barcelonisme, ni estimen el sagrat nom de Catalunya.

JOAN RIERA.

Teló enlaire

Han començat les diem-ne semi-vacances. Pleguen molts teatres, les companyies van a fer les *tournées* obligades i els que es queden a ciutat badallen desesperadament.

No hi ha res de nou que valgui la pena d'ésser conegut. Fem un esforç i parlem del que hem anat sentint.

**

L'Ocell de Foc, la sala de ball del carrer del Consell de Cent, les hosts de Robert Vicente assagen «Melodies en jazz».

Diuen que Virgínia Zuri ho fa estupendament bé i que Paquita Marino—que ha estat molt temps fent papers de tercer ordre al costat de Cèlia Gàmez—balla divinament.

**

Ho deia «El Día Gráfico», número corresponent a un dia—no recordem quin—de la setmana passada:

«Todo en este mundo tiene su compensación y si Madrid nos ha enviado estos días a don Jacinto, a don Jardiel—qué raro suena esto de don Jardiel—y al ilustre don Pedro, nosotros, en cambio, tenemos en Madrid don José Santpere. Hay que respetar la costumbre del intercambio.»

Es clar que sona rar, «Don Jardiel». Com que es diu Don «Enrique» Jardiel Poncela!

**

Ja es fora Ernesto Vilches.
Respirem?
Vinga!
Fffffffffffffff !!!

**

Dimecres, al Barcelona, els germans monàrquics José i Jorge Cueva van estrenar «Creo en tí». Des d'aquell dia que encara estem tocant ferro.

Rediable, quina obra!
I quins autors!

**

Ho hem tallat del «Ciero»:
«Una «vedette» puede no cantar. Ni hablar. Ni bailar. No importa. Todo eso tiene arreglo. Se reducen a la Eóetaoishrdltaoinn.»

Això és un argument com una casa!

**

Maria Vila i Pius Daví tenen el Novetats per tres anys. Diu que compten, és clar, amb les subvencions oficials.

Com del Talia se'n deia la «Bombonera del Paralelo» i del Còmic se'n diu «El Palacio de la Revista», del Novetats se'n dirà «El palau de la subvenció».

**

Ah, una novetat del Novetats! Maria Vila i Pius Daví obriran la temporada amb una obra de Josep Maria de Segarra.

Mentre a la tercera representació no se'ls ocorri reposar la «Marieta Cistellera»!...

Esquellots

Haile Salassí, Emperador d'Abissínia, ha assistit personalment a l'Assemblea de la S. de les N., reunida a Ginebra, i en breus paraules ha cantat les quaranta als peixos grossos i *peixi-minuti* de la gran farsa internacional.

Després d'una entrada de pallaso a càrrec de certs periodistes feixistes italians, que volgueren es-

bronar el Negus emprant el més grotesc de llur repertori, l'emperador etiop, amb noble i severa dignitat, va abocar el fardell de les seves queixes contra un organisme que després d'atjar-lo a la guerra i de prometre-li l'ajut obligat pels pactes, va abandonar els etiops a llur negra sort i ara fa magarrufes amb el fàcil vencedor.

El discurs de Haile Selassí no té resposta possible. La S. de les N. o almenys els seus caps pares, han restat a l'alçària del betum, o... de qualsevol Imperi feixista nou de trinca.

Com a desgreuge i conhort, els diplomàtics dels diversos països reunits a Ginebra, en companyia del núvol de secretaris i mecanògrafes que els acompanya, celebraran una mitja dotzena de fastuosos banquets, que és el que ha acreditat més la fama de la S. de les N.

**

Galícia ha votat ja el seu Estatut amb un entusiasme i unanimitat encoratjadors. Bascònia espera que les Corts d'Espanya obrin via lliure a la seva llei estatutària. A Catalunya, anem traspasant i traspasant. Ara, que de diners, no en veiem gaires. I tot el nostre Estatut s'aguanta per la bona voluntat que vulguin demostrar els Governos de la República. Tothom ho sap i ningú no s'atreveix a dir aquesta

EL CAMBRER.—Voldrà Pruna, per postres?
CLIENT.—Gràcies, noi; ja en vaig quedar tip a l'Exposició de Primavera.

SANT PERE

—El que no he vist enlloc, són els focs.

veritat: Que un canvi de Govern por fer perillar les llibertats autonòmiques, a menys que cada vegada fem un 6 d'octubre.

A Bascònia i a Galícia procuraran fer-los passar amb raons i amagar-los l'ou com a nosaltres; però com que serem ja tres i és fàcil que se n'hi ajuntin altres, podem cridar més fort i exigir més; car els afanys de llibertat dels pobles no s'apaivaguen amb quinze cèntims d'autonomia.

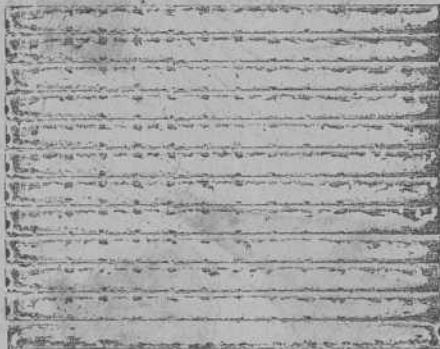
**

Es inútil que ens planyem, car és sabut que allí on no n'hi ha, no en pot rajar, i que no hi ha pitjor sord que el que no vol oir. De tota manera, si ens ho permeten, preguntarem per centèsima vegada: ¿Fins quan ha de durar el règim de censura a què estem sotmesos com si ens trobéssim en plena monarquia o en període straperlista? ¿A qui aprofita aquest procediment fàcil de Govern, quan no evita els fets, els comentaris ni la correguda de boles? El que ensensem és que obstaculitza el dret de crítica, base fonamental de tot règim democràtic de debò tot impossibilitant que els qui fan veure que manen, s'hagin de preocupar del que els pugui dir la premsa. Veritat, senyor Espanya?

**

Quan algú es queixa al senyor

Espanya del règim de censura i altres excessos per l'estil, troba que no n'hi ha per tant.

**

Com que segons els pactes establerts en virtut de les demandes fetes pels dependents mercantils, els qui treballaran a l'Ajuntament i a la Generalitat no podran fer feines en cases particulars, ara resultarà que

aquests organismes oficials hauran de millorar els sous de llurs funcionaris encara que sigui fent-los treballar més hores. Per a augmentar sous, falten diners. Per a obtenir diners, s'han de cargolar els impostos. L'augment de les contribucions percudeix en els guanyats i en la marxa dels negocis... I així aniríem donant voltes, sense arribar mai a guanyar prou ni a poder satisfer les nostres necessitats més elementals. Per què això de la «dictadura del proletariado»... ja us direm a cau d'orella!

**

Hom acostuma de titllar de derrotista el qui no vol seguir un camí fresat o no li plau banyar-se en aigües de rosa. A més de derrotistes, algú ens acusa que tot ho trobem malament. Un lleuger advertiment: trobem malament el que ho és, i no tenim cap culpa si es fan més coses mal fetes que ben fetes.

CORRESPONDENCIA

Pujol. — No l'hem rebut.

J. Solanes. — No va ésser fet amb cap intenció de menys preu.

J. Riera. — Agraïts; podeu enviar-ne. L'acudit no és inèdit.

Rius. — Es molt dolent.

Mas. — Rebreu contestació particularment.

Salustià. — El NOI de Casa ho fa millor.

BLENOSIL

guareix ràpidament la
BLENORRAGIA

Sense lavatges ni injeccions, per crònica, rebel
i antiga que sigui. No perjudica.

Venda a BARCELONA: Segalá, Andreu, Específicos Pelayo, Martín, V. Ferrer, Específicos Universidad, La Cruz, Genové, Germana, Folguera, Coma, Específicos La Cruz (Sants) i tots altres Centres d'Específics i Farmàcies.

A MADRID: Joan Martín. - A PALMA: Cooperativa Farmacèutica Balear. - A VALENCIA: A. Gamir. - A SARAGOSSA: S. A. Farmacèutica Aragonesa.

EL CONGRÉS CATÒLIC D'EDUCACIÓ.
Una de les sessions.